

det vilde jo heller ikke kunne nytte noget — men min Mening er kun at reservere alt fornødent for Fremtiden. For saa vidt man da ved nærmere Overvejelse skulde komme til at se, at disse Vædringsforslag indeholdt noget videregaaende, end den ærede Ordfører har set, maatte man forbeholde sig at se noget nærmere paa dem og ændre nærmere paa dem. Jeg slutter mig i øvrigt ganske til Ønstet om, at Sagen kan vedtages nu her i Tinget og komme til nærmere Behandling i det andet Ting, og der vil jo da altid haade paa væsentlige og mindre væsentlige Punkter være Lejlighed til at tage Stilling til Forslaget ogsaa paa et senere Stadium. Jeg er ganske enig i, at det er i høj Grad ønskeligt, at Sygekasselo-ven gennemføres, og jeg mener derfor ogsaa, at man fra forskellige Sider maa strække sig saa vidt, som man kan finde det nogen- kunde foreneligt med sin Overbevisning.

Der er af den ærede Formand i Udvalget (Trier) stillet en Mængde Vædringsforslag, der ere betegnede som Redaktionsændringer, men hvor der dog er gleden af afstillede Realitetsændringer ind. Det har formodentlig ligget udenfor den ærede Forslagsstillers Mening og Hensigt; men det er dog fket, i alt Fald for enkelte af Forslagernes Vedkommende, og jeg maa derfor omtale dem noget nærmere. En stor Række af Vædringsforslagene, som gaa ud paa at rette „Sygekasser“ til „Sygekasse“ skal jeg ikke opholde mig ved. Hvad en Række andre Vædringsforslag angaar, vil jeg sige, at det ikke er saa klart, at det absolut skal være heldigere at sige „Bedtægt“ i Stedet for „Bedtægter“. For Foreningers Vedkommende taler man altid om „Bedtægter“ og „Love“, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan paavise, at nogen Forening har en Lov, hvorimod den har Love, og i alt Fald har det hidtil været Sprogbrug i juridisk Henseende, i Forretningsverdenen, at sige Bedtægter. Den Bekræftelse, der hyppig sker i Ministeriet angaar altid „Bedtægter“. Dette har dog mindre Betydning, og jeg lægger ikke saa stærk Vægt derpaa. Jeg er imidlertid ikke vis paa, at det ærede Medlem har Ret i den Henseende. — Vædringsforslaget Nr. 8 indeholder utvivlsomt en Realitetsændring, men jeg tiltræder det fuldstændig; thi det er en Forbedring af, hvad der nu staa i Lovforslaget. Jeg tillod mig ved 2den Behandling at bemærke, at det efter Lovforslaget, som det nu foreligger, er uiftfekt, om anerkendte Sygekasser med 50 Medlemmer mistede Anerkendelsen, naar Medlemsantallet gik under 50, men ikke under 30. Ved det ærede Medlems Vædringsforslag

bliver det fuldkomment klart, at de miste Anerkendelsen, naar Medlemsantallet gaar under 50. Forslaget indeholder altsaa en Realitet, men en Realitet som jeg fuldkomment kan billige. — Under Nr. 19 er der stillet et Vædringsforslag, der gaar ud paa, at Ordene „suaresst muligt“ skulle ændres til „straks efter Sygekassens Anerkendelse eller efter sin Optagelse“. Det forekommer mig, at Lovforslagets Udtryk er heldigere, og at der er Tilfælde, som det ærede Medlem ikke faar med, f. Eks. naar vedkommende først har været Medlem af en anerkendt Sygekasse og senere gaar ind i en ikke anerkendt. Jeg tror altsaa ikke, at det ærede Medlem ganske har rammet, hvad han ønskede, eller at der ved de flere Ord, der ere komne ind, er kommet en virkelig Forbedring til Stede. — Under Nr. 29 er der foreslaaet en Vædring i Retning af den almindelig gældende Betaling paa Sygehuse, men jeg skal gøre opmærksom paa, at det ikke er saa heldigt at give en saadan Regel; thi hvad der skal fastsættes, er en Regel for det enkelte Sygehus og ikke en Regel for alle Sygehuse, og jeg tror, at Vædringsforslaget kan give Anledning til Misforstaaelse. — Mine væsentligste Indvendinger gælde imidlertid Vædringsforslaget under Nr. 32. Der har den ærede Forslagsstiller ogsaa været paa Sagt efter Flertalsformen og vil have „Heste“ ændret til „Hest“; men den ærede Forslagsstiller har her ikke vidst, hvad det kom til at betyde. Det er ganske vist, at efter Talebrugen siger man: „at holde Hest og Bogn“; men i Forordningen om Fribefordringsvæsenet af 26de Juni 1844 § 5 indbefattes under Befordring kun de, der have 2 Heste, og den, der kun har een Hest, er fritaget for at yde Kørslen. Det er den ene Side af Sagen, men den anden Side er den, at vedkommende Læge kan for-dre sig befordret med Bogn med Heste, naar han hentes til de fattige syge. Det ærede Medlems Forslag udvider for det første den Kørselspligt, som nu eksisterer, og indskrænker dernæst de Krav, som Lægen kan stille, og det gaar ikke an at gøre dette ved en Vædring, som man kalder en Redaktionsændring. Naar det ærede Medlem i samme Vædringsforslag senere foreslaar, at der i Stedet for „den af Sygekassen benyttede Læge eller Forbodemoder“ skal staa „Forbodemoder eller den af Sygekassen benyttede Læge“, saa er det klart, at der ikke bliver Tale om den af Sygekassen benyttede Forbodemoder. Men hvorledes skal det saa gaa til? Er der derved givet Sygekassens Medlemmer Ret til at benytte en anden Forbodemoder end den, der er Sygekassens, eller er der givet